

РЕШЕНИЕ

№ 34102

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 24.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **5588** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба вх. № 12665 от 22.05.2025 г. и вх. № 13345 от 29.05.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от В. И. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] срещу Заповед № 25-4332-002592 от 09.05. 2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към ОПП - СДВР, с която спрямо жалбоподателя е наложена ПAM „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, необоснована и постановена при допуснати съществени нарушения на материалноправните и процесуалноправните норми. Излагат се доводи, че оспорващият не е бил уведомен и не е давал разрешение притежаваният от него автомобил да бъде управляван от К. С.. Посочва, че към онзи момент е бил извън територията на Република България. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и поддържа жалбата си.

Ответникът – полицейски инспектор ОПП-СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. Депозира писмено становище чрез юрк. С. М., в което изразява съображения по съществото на спора и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия GA бланков №

4030558 от 01.05.2025 г., издаден от Т. С. И., на длъжност „младши автоконтрольор“ при Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП – СДВР), с който е установено, че К. Ц. С., ЕГН [ЕГН], на същата дата около 15,30 часа, в [населено място], общ. Столична, обл. С., по ул. Възрожденска, с посока на движение от ул. Г. към ул. Възрожденска, по данни на свидетели очевидци, управлява лек автомобил марка „Ф.“, модел „Поло“, с рег. номер С., собственост на В. И. И.. При извършената проверка на [улица] е установено чрез справка с РСОД и ОДЧ, че водачът е неправопособен. С АУАН са иззети 2 бр. регистрационни табели. С оглед така описаните факти е прието, че е извършено административно нарушение на чл. 150, ал.1 от ЗДвП – управлява ППС без да е правоспособен водач.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 09.05.2025 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „прекратяване на регистрация на МПС за срок от 6 месеца до 1 година, а именно 6 месеца.“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове, посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. „а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на младшия автоконтрольор при ОПП – СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1436 от 06.12.2016 г. и Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-9669 от 13.09.2024 г., заповед № 513з-9572 от 13.09.2024 г. и заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР.

При издаването на заповедта, с която на оспорвания е наложена ПАМ, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Според разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т. 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Освен това, настоящият състав на съда намира оспорената заповед за издадена в съответствие с изискванията за форма на административните актове по смисъла на чл. 59, ал.2 от АПК, предвид направеното в същата посочване на фактическите и правни основания, послужили за издаването на заповедта, както и редът за нейното оспорване.

На следващо място, според посочената като правно основание, за прилагане на процесната ПАМ, разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, в приложима редакция, за срок от 6 месеца до една година се прекратява регистрацията на ППС на собственик, който без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство о съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е

временно отнето по реда на чл. 171, т.1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

Обстоятелството, че водачът К. Ц. С. няма издадено Свидетелство за управление на МПС, както и че нееднократно е санкциониран на основание чл. 150, ал.1 ЗДвП, не е спорно по делото и се установява от изисканата от ответника и приета като писмено доказателства – Справка картон на водача.

Съответно, на 01.05.2025 г. е налице управление на МПС от лице, непритежаващо съответно СУМПС, поради което е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, пр. 6 от ЗДвП.

Независимо от посоченото обаче, субект на ПАМ по смисъла на чл. 171, т.2а от ЗДвП е собственикът, чието МПС е управлявано от лице, непритежаващо съответното свидетелство за управление.

В ЗДвП изрично е предвидено прилагането на точно такава ПАМ за точно такава по вид поведение, като същата се прилага без оглед и независимо от понесената наказателна отговорност. Извършеното нарушение е безспорно доказано и с висока степен на обществена опасност - засяга безопасността на участниците в пътното движение и създава реална заплаха за техния живот и здраве, при което в съответствие с приложимата правна уредба административния орган е наложил принудителната административна мярка с цел превенция за неизвършване на други административни нарушения. В тази връзка съдът намира, че е спазена целта на закона. Административната принуда е държавно-властническа принуда, която се реализира като крайно средство за обезпечаване изпълнението на правните норми, които субектът - техен адресат, не желае да изпълни доброволно.

Следва да се посочи, че отговорността по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП е и на собственика на МПС, тъй като същият има ангажимент да предостави автомобила си единствено и само на правоспособен водач.

С издаването на процесната заповед точно и стриктно е спазена целта на закона - да се възпрепятства шофиране на МПС от неспособни лица, с оглед защита на особено съществени обществени интереси - живота и здравето на гражданите и опазването на имуществото както на самите тях, така и на държавата и общините.

Въз основа на изложените съображения съдът приема, че Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-002592 от 09.05.2025 г. на полицейски инспектор при ОПП - СДВР е валидна и законосъобразна, включително и в частта ѝ относно определения срок на ПАМ, а жалбата срещу нея е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода от спора и поради своевременното искане за присъждане на разноски, направено в придружителното писмо, с което се изпраща преписката и поддържано в съдебно заседание от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 143, ал.4 АПК жалбоподателят дължи заплащане на разноските по делото. Съдът като съобрази характера на спора, разпоредбата на чл. 78, ал.8 ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната, намира, че в полза на държавното учреждение СДВР, следва да се присъдят разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. И. И., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед № 25-4332-002592 от 09.05. 2025 г. за

прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към ОПП - СДВР, с която спрямо жалбоподателя е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

ОСЪЖДА В. И. И., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 100,00 (сто) лева за юрисконсулт.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: